

40 ΧΡΟΝΙΑ ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ...

ΟΙ ΑΤΑΛΑΝΤΕΥΤΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΣΕ "ΕΥΗΜΕΡΙΑ" ΚΑΙ "ΚΡΙΣΗ" ΚΑΙ Η ΝΕΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΟΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Όπως πίστευε με το σκεπτό του ότι αυτή η μέρα της μαρτύρας που ζούμε εδώ μήνες τώρα θα είχε ένα τέλος, ήταν βαθιά νικητρώμενος. Ή ήταν κάποιος που είχε κατά να κερδίσει από την όποια έκβασή της. Και τότε φαινόταν να κέρδιζε. Πρώτα και κύρια, η μερίδα των αφεντικών που θα βγαίνοε εκκινού από τη «δημοκρατική καταστροφή» και γι' αυτό, μετά ο ελληνικός κοινοταλισμός που μέσα από αυτή τη διαδικασία θα είχε αποφέρει (για άλλη μια φορά) την υποβιβασμένη του στον παγκόσμιο καταμετρημένο εργασίας.

Τα πράγματα φαίνονται υπερδωρεμένα αλλά είναι πολύ απλά. Κοντά 40 χρόνια τώρα, τα αφεντικά και ο πολιτικός τους σκεπασμός, το ελληνικό κράτος, έχουν βάλει να οργανώνουν με ζήλο και προσήλωση τον μετασχηματισμό της εργατικής τάξης. Εφαρμόζοντας το μοντέλο της υψηλής έντασης εργασίας, "εργάζονται" όσα των υψηλών αποδόσεων δημιουργήσουν μια νέα κοινωνική σύνθεση της εργατικής τάξης, σύμφωνη με τα συμφέροντά τους. Ακόμη και σήμερα, εν μέσω παγκόσμιας κοινοταλιστικής κρίσης και ανεξέλεγκτων δημοκρατικών αναταραχών, το ελληνικό κράτος συνεχίζει να καρδάρει απρατηγικές και τακτικές για την επίτευξη του παραπάνω στόχου. Η απουσία δε, του μόνου πράγματος που μπορεί ποτέ να αποτελέσει τον εσωτερικό κενό σε κάποιο όμορφο σάββατο -της οργανωμένης εργατικής τάξης- τους επιτρέπει να στενίζουν το μέλλον με συγκρατημένη αταλάντα.

Παρ' όλα αυτά, παρά με τη μέρα η κρίση βαθύνει και τα προβλήματα που το ελληνικό κράτος καλείται να αντιμετωπίσει, πολλαπλασιάζονται. Αλλά κάθε πρόβλημα έχει τη λύση του και όπως μας διδάσκει η παρόντη ιστορία αυτού του τόπου, όπου δε φτάνει το διεξό κράτος, φτάνει το αρατερό. Και άρα, η πρώτη φορά αρατερο-φασατο-δαξί-κυβέρνηση αποδείχθηκε πολύ πιο αποτελεσματική ως προς την επίλυση του εθνικού εσμού πίσω από τη δική του ελληνικού κεφαλαίου. Το σπαύλασμα της εβόμησης εθνικής αποτοίσε -το δημοψήφισμα- δεν ήταν παρά μια ρητορική πρόταση που έθεσε το πρώτο ελληνικό κράτος στο αφεντικό και σε όλους όσοι σκεπάζονται με το μεγάλο των αφεντικών. Στην πραγματικότητα δεν υπήρξε κανένα διήγημα, καθώς όλοι συμφωνούσαν ότι οι τρέπεις -η καρδιά κάθε κράτους ως συλλογικού κοινοταλιστή- πρέπει να σωθούν και ότι το αφεντικό θα ξεπεράσει και αυτή τη λαύμα με τις πλάτες του κράτους και ποτέ πάλι επί των μέσων (της εργασιακής τάξης, βεβαίως, βεβαίως).

Κατά τα άλλα, η μόνη αξιοσημείωτη απόκλιση από την ψευδοβλήματα των αφεντικών και την απανταχού κράτηση του εθνικού κορμού κάτω από την ταμπέλα του λαού, είναι να ανακαλύψουμε τη χιμήνη μας ταξική συνείδηση συγκροτώντας τον εσωτερικό κενό στην καρδιά του καπνίου. Αλλά κρατάμε μικρό καλάθι.

CLASSWAR DOGZ

classwar.dogz@gmail.com • wotwotwot71.wordpress.com

**ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΕΚΔΗΛΩΣΗ**
ΔΕΥΤΕΡΑ 27/07/2015
19.00 • ΑΡΧΕΙΟ 71

ΚΑΛΩΣΡΟΜΙΟΥ & ΖΩΣΙΜΑΩΝ, ΕΞΑΡΧΕΙΑ